

# La torturadora

Els coberts no estaven ben col·locats, així que els va posar perfectament rectes mentre esperava el sopar. Havia decidit vestir-se amb un elegant vestit nou sense color que esperava no tacar-se. No l'acompanyava ningú, però la taula estava parada com si esperés alguna persona. Podria ser la seva parella o, encara més emocionant, un dels seus molts amants; una amiga, un amic, o podria ser la seva mare, o la seva germana o un company de la feina. Si hagués esperat de veritat a algú, la seva expressió no hauria revelat res sobre qui seria el seu acompanyant. Però només havia demanat taula per a dos per no semblar massa solitària. Li havia dit al cambrer que esperaria una mica més per veure si arribava aquella persona que mai no arribaria, suposo que per semblar més interessant. La realitat era que tenia molta gana i no aguantaria molt més. La copa de vi ja s'estava buidant, així que va decidir què soparia aquella nit. Els comensals havien estat inusualment en silenci, fins que van arribar les seves gambes i la sepia a conjunt amb la seva roba. Va menjar en silenci, envoltada per les converses alienes. El cambrer la va mirar amb pena quan li va omplir un altre cop la copa de vi i li va portar el compte. Esperava que li portessin el canvi quan va mirar distretament pel finestral. Hi havia algú mirant-la, n'estava segura; ho notava. Sentia uns ulls abrasadors sobre el seu ésser, inspeccionant si hi havia alguna resta de menjar a la comissura de la seva boca, com a les venes del coll augmentava el ritme de la sang i baixaven pel seu bust... Va tapar-se amb la jaqueta ràpidament i va sortir d'allà. El vent va fer voletejar la vora del vestit, com una extensió del ulls que encara sentia a sobre seu, volent-la acaronar. Va avançar cada vegada a més velocitat pel carrer, gairebé desert. El seu apartament no quedava gaire lluny, hi estaria segura allà. Un cotxe circulava en sentit cap a ella. Més enllà del vidre va poder veure una noia que la mirava amb aquells ulls, els que la portaven vigilant des del restaurant. Va saber immediatament que era la persona que l'estava seguint. Però el cotxe va passar de llarg. L'estòmac li va trabucar i va córrer tot el que va poder per arribar al seu portal. Va mirar cap a totes bandes mentre treia la clau, per si la noia voltava. Va pujar les escales al segon pis, sentint que havia fet el major esforç físic de la seva vida. El cap li va començar a donar voltes, segurament a causa del vi. Va empènyer la porta amb tot el seu pes, i va posar els sis forrellats, creant una barrera protectora entre el seu petit espai i l'aterrador exterior. Va girar-se i va dirigir-se a la cuina. Un bon got d'aigua li aclararia la ment que el vi havia ennuvolat. Després d'empassar-se l'aigua, va fixar-se en el vidre del got, que no havia estat ben netejat i que reflectia una cara desafortunadament coneguda darrere seu. La noia assetjadora estava al seu pis. Com havia entrat? Ni la finestra ni el balcó estaven oberts i per la porta no havia passat ningú. Sense cap mena de lògica el seu cervell va fer entrebançar els seus propis peus i va caure damunt la petita taula de la cuina. La intrusa va caminar en la seva direcció, fent-la sentir petita i indefensa. Tenia cara d'estar completament boja, amb la ràbia irritant-li els ulls i sense bones intencions. Va aprofitar aquell moment de debilitat per agafar-la del coll, i apretar-li.

— Pagaràs pel que vas fer, maleïda assassina!

— Si us plau! — a la noia no li arribava bé l'aire als pulmons. Va començar a plorar—. Jo no he fet res, si us plau: deixa'm!

Li la va deixar anar, però no per compassió; només volia veure-la sofrir una mica més. La noia va obrir el calaix amb mans maldestres i va sostenir ben recte el ganivet més gran que va trobar. Si li volia fer mal, ella es defensaria, encara que fos amb la tremolor posseint el seu cos. Va anar a la sala principal de l'apartament. La noia boja tornava a ser-hi, fins i tot abans que ella arribés. Va començar a salivar massa, però no va poder empassar i les seves cames amenaçaven amb fallar-li justament en aquell instant.

—Vas matar el meu germà! Assassina!! —li va recriminar amb fúria —. I dius que no vas fer res? Com es sentia, eh? Com es sentia la seva sang, relliscant-s'hi? (no és correcte pots dir “escolant-se” o “escampant-se”)

Les paraules van fer aparèixer un estrany formigueig, com un líquid calent caient pels braços de la noia. Va deixar caure el ganivet per la impressió de la sensació: li era familiar. Seguidament, li va engegar una bufetada, va perdre l'equilibri i va caure de cara a la paret. Es va aixecar del terra perquè la va estirar dels cabells cap amunt. Va buscar les mans que l'estiraven per desfer-se'n mentres cridava pel dolor. Una sang procedent de cap lloc li feia angunioses pessigolles quan li queia per la pell i li tacava el vestit blanc.

— Jo no hi vaig ser! Si us plau, jo no hi vaig ser... —va suplicar.

—Menteixes. Per què ho fas? Per això et torturo! Perquè t'ho mereixes, assassina! —ara la fulla del ganivet tocava perillosament el seu coll, desitjant enfonsar-se en ell. Un fil de sang va rajar-li per la clavícula —. El vas matar i ens vas destrossar la vida!

Va sentir l'acer clavant-se-li totalment a la gola, pensant que segurament sí que s'ho mereixia. Des de fora, una única persona es trobava a l'habitació, portava un vestit completament blanc i polit, i estava encongida cridant entre llàgrimes davant d'un mirall.